

нитѣ очи на дветѣ деца за-
капаха горещи сълзи.

На сутринята рано Николчо
дигна една дъска предъ палат-
ката и написа: „Царска почив-
ка“. Единъ пжтникъ мина, про-
чете табелката и се спре.

— Каква е тая почивка?

— Царска бе, царска! —
гордо отвърна Николчо.

— Защо?

— Защото въ нашата па-
латка самъ Царьтъ идва за по-
чивка! Голѣма работа е наша-
та! Чу ли!

— Съ насъ си вечеря царьтъ,
чулъ кой знай отъ де, че съмъ
готвилъ бобъ сладъкъ като
медъ! — надникна отъ про-
драното и Борко и извика по-
червенѣлъ отъ радостъ.

— Що ме лъжете, че азъ
да не съмъ дете, бре!

— Никаква лъжа! — сепна
се Николчо.

Въ това време царскиятъ
автомобилъ ревна и спре край
палатката. Шофьорьтъ измък-
на два пакети. Подаде ги на
децата. Тѣ ги грабнаха и бър-

зо ги развързаха. Борко тупна
калпака си и извика:

— Всичко, каквото гово-
рихме, ни е изпратилъ Царьтъ,
само че въ рибата не бѣше
късмета, а въ Царя! Майчицее,
— сбогомъ, циганско катунче,
на твоето мѣсто ще свѣтне ей
сега новата палатка, европей-
ска стока!

— Да живѣе Царьтъ, бѣхъ
чулъ, че билъ добъръ човѣкъ,
ама не вѣрвахъ да е чакъ тол-
козъ! Е това се нарича Царь,
затова хората сж мрѣли за него!

Пжтникътъ гледаше като
обезумѣлъ. Наистина — това е
царска почивка, мислѣше си
той, и като нарами торбичката
си, погледна къмъ царския
автомобилъ и си рече:

— Ехъ, де такава почивка
да дойде и до моята сиромаш-
ка душица!

После кривна къмъ шосето,
обърна глава още веднѣжъ.
Край коритото се изопваше но-
вата палатка, даръ отъ Царя
на беднитѣ лѣтовници.

Григоръ Угаровъ

Не забравяйте, деца, че чрезъ любовта къмъ Царя най-
добре изразявате любовта си къмъ Родината!